

Magyar szakos képzés a Debreceni Egyetemen

Ki?

Te, aki szeretnél színvonalasan és árnyalt módon, nemzetközileg is érvényes összefüggésben gondolkodni, értelmezni, írni és beszélni.

Te, aki hozzánk hasonlóan hiszel abban, hogy nagy szükség van felelős és független, kreatív és kritikus humán értelmiségre.

Te, aki velünk együtt úgy gondold, hogy a humán tudományok oktatásában és kutatásában is a magas szintű szakmai minőség a legfontosabb.

Mit?

A nemzeti kulturális örökséget és a kortárs kultúrát: magyar és összehasonlító irodalom- és kultúratudományt, magyar és finnugor nyelvtudományt, művelődéstörténetet és hungarológiát – elméletben és gyakorlatban, minden képzési szinten (osztatlan tanárképzés, BA, MA, PhD).

Miért?

Mert célunk: a közösségi identitás kérdéseivel foglalkozni: a magyarsághoz tartozással, a Kárpát-medencében együtt élő népek közötti párbeszéddel és az európaiság kihívásaival.

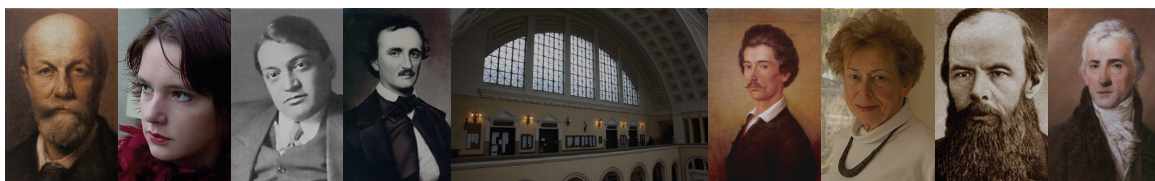
Ennek szellemében képezzük a kulturális hagyományt innovatív módon megőrző, hosszú távon gondolkodó humán értelmiséget (tanárokat, kutatókat, kulturális szakembereket); a nonprofit és az üzleti szféra számára is konvertálható képességekkel és tudással rendelkező hallgatókat kibocsátva.

Hogyan?

A külföldi és a hazai tudományosságban elismert oktatói gárdával; egymás gondolkodásmódjának megértésére törekedve; élénk, de építő vitákra alapozva, a kultúra és a tudomány nemzetközi reprezentációjában is szerepet vállalva.

Mikor?

Most, a jövőben és debreceni felsőoktatás közel ötszáz évében mindig: közös értelmiségi felelősségünk, hogy összehasonlító távlatban, korszerűen, kreatívan és kritikusan értelmezve örökítsük tovább az összmagyar és egyetemes kultúra értékeit.

Emlékszem, annak idején, mikor a közös gólyatáborozás után beültünk az első előadásra a főépület régi, kényelmetlen padsorainak egyikébe, azt fogalmaztad meg, hogy rögtön visszamennél Gyulára, az „Erkelbe”, csak ahhoz előbb még el kell végezned ezt a szakot. Elvégezted, visszatértél, otthon tanítasz. Mennyire volt ez egyenes út, volt, ami letéríthetett volna róla?

Csak olyan volt, ami eltéríthetett volna az ösvénytől, hiszen már másodévesként felvettem a finnugor nyelvészetet B szakként, amely ugye nem tanárszak. Láttak bennem fantáziát, ezért 8 évig maradtam egyetemista – a tervezett 5 helyett. Ha valaki ennyi ideig jár egyetemre, az gyanús, de el szoktam mondani, hogy ebben azért van 3 év doktori iskola, illetve egy fél évet tanítottam a Finnugor Tanszéken tudományos segédmunkatársként. Az volt életem első munkahelye, sajnos csak fél esztendeig. A hazakerülésem csodával határos, hiszen éppen állást kerestem, amikor születésnapom után egy nappal a volt iskolaigazgatónk felhívott telefonon, hogy lenne egy állás a gimiben. Azonnal elfogadtam, mert eszembe jutott, mit is akartam eredetileg.

Beváltotta a gimnáziumi tanítás az ígéretét? Melyek számodra a pálya napfényes és árnyoldalai?

Teljesen beváltotta. Úgy kerültem haza, hogy egyből mélyvízbe dobtak. Osztályfőnök, diákönkormányzat segítő és egy éven belül minőségirányítási csoporttag, estis és OKJ-s tanár lettem. Mindent újraélhettem, bepótolhattam. Határtalan lelkesedéssel vágtam bele a szervezésekbe: irodalmi kör, természettudományos kör, helyesírási szakkör, bálók, vitacsata-felkészítés, egyesületek alapítása. Újra kinyílt a világ. A befektetett energia eredményekben térült meg. Árnyoldalt keveset látok, mert az beállítódástól is függ. Ha valaki elkötelezett, szeret tanítani, ért a diákok nyelvén, akkor ők a gondoskodást kamatostól meghálálják. Az élet legfontosabb döntései születhetnek meg a gimis évek alatt, amelyeket módunkban áll pozitívan befolyásolni.

Hogyan emlékszel vissza a magyar szakos tanulmányokra és az egyetemi hétköznapiakra? Milyennek látod az akkori képzést, mennyiben készítette föl a középiskolai pályára, és mi az, amit nem tudott megtanítani?

Maximálisan kihasználtam az egyetem adta lehetőségeket: önképzőkörben (LÉK) olvastam fel, szakesten zenéltem, egyetemi úszóegyesületet alapítottunk (MEDÚSZA), kollégiumi rádiót vezettünk (SOKOL). Legendás előadókkal figyelemlekötő órákat abszolváltunk. Hegyeket hordtunk össze a kötelezőkből, amelyek elolvasását a Bermuda-háromszögben pihentük ki. Kamikaze-vizsgákat vállaltunk, hajnalokig szónokoltunk, fagyoskodtunk félév elején a feliratkozáskor (Neptun előtti kor...). Életre szóló

Fodor György magyar-finnugor szakon végzett egyetemünkön 2004-ben, majd három évig doktori képzésben vett részt finnugrisztikai témában – jelenleg a gyulai Erkel Ferenc Gimnázium tanára.

képzést kaptunk, emberséget, tudást, küzdőszellemet. Tanárképzést. De nem pedagógusképzést! Nem tanulhattuk meg, milyen SNI-s gyerekekkel bánni, középiskolás etikai kódexet nem láttunk, naplót beírni nem tudtunk, az iskolák szervezeti felépítését nem vesztük ki, tanterveket dióhéjban állítottunk össze.

Voltak-e emlékezetes tanáregyeniségek, esetleg példaképek a számodra? Ki ugrik be először, amikor a „jó tanár” kifejezést hallod?

Nehéz szívvel állítok fel efféle listát, félve, hogy valaki kimarad. Meleg szívvel emlékezem Nyirkos István professzor úrra, aki maga volt a Pedagógus. Mentoromra, Maticsák Sándorra, akinek népszerűsége azóta is töretlen, bemutatni tehát nem kell. Ha igazán klasszikus pedagógusegyeniséget kell említenem, akkor Szikszainé Nagy Irmának és Hoffmann Istvánnak mondok köszönetet. Végül az abszolút Tudósna, Keresztes Lászlónak. A legnagyobb legenda azonban számomra Kiss Antal tanár úr marad.

Mit üzensz a mostani és jövőbeli magyar szakosoknak?

Ne csak órán éljenek, vegyenek részt irodalmi rendezvényeken, és biztassák erre majd saját diákjaikat is. Ne legyenek „szakbarbárok”, menjenek le a *Sziget*-be Zsoltihoz, járjanak számos értelmiségi modulra, sportoljanak és olvassák az Életpálya-modellt.

Idén már sokadik alkalommal nyitotta meg kapuit a Debreceni Egyetem a DExpo keretein belül (2013. november 20. és 21. között). A főépület a szokottnál jobban felbolydult, s mindenhol izgalomtól csillogó tekintetű középiskolások bámszokódó hada próbált eligazodni a programok sokaságában.

A szokásos kari és szakos tájékoztatók mellett a kíváncsi diákok a díszudvarban felállított standoknál is tájékozódhattak az egyes karok felsőbb éves hallgatóitól, sőt személyes kérdéseikre is választ kaphattak. Mindemellett az egyes szakok természetesen színesebb-nél színesebb programokkal készültek a látogatók számára, így a magyar szak is megnyitotta kapuit az „Aki keres, talál!” címen futó programsorozat keretein belül.

A DExpo mindkét napján lehetőség volt az *Irodalmi Tes(z)tnevelés* című játékos kvíz kitöltésére a magyar szak és a MODEM által

A második napon, csütörtökön annak ellenére, hogy a látogatók száma megcsappant, a színvonal nem követte ezt a tendenciát. A menetrend szerinti szakos tájékoztatás mellett Tóth Judit tanárnő két óráját is megnyitotta a kíváncsi fülek számára. Elsőként *A (bibliai) hermeneutika története* című óráján kaphattunk ízelítőt a különböző bibliai történetek értelmezéséről, majd ezt követően a mítoszok világába kalauzolt bennünket, görscső alá véve Prométheusz figuráját, történetét.

Slam poetryvel aktívan foglalkozó tanárszakos hallgatónk, Asbóth Balázs *Slamelmélet – Slamelvényekkel* címmel tartott rendhagyó előadást. A humoros, erőteljes ritmikán és különböző rímtechnikákon alapuló, irodalmi személyekkel, jól ismert művekkel teletűzdelt előadott „költemények” egyre inkább megvetik lábukat a fiatalok körében, könnyebbé téve a tanulást,

felajánlott nyereményekért cserébe. A szakos tájékoztatót idén különböző időpontokban Bódi Katalin, Bényei Péter és Fazakas Gergely tartották, akik lelkesítő és minden részletre kiterjedő beszédükkel ezúttal is többekben megszilárdíthatták azt az elképzelést, hogy egyetemi tanulmányaikat magyar szakos hallgatóként akarják megkezdeni – ahogyan annak idején bennem is.

Az első napon mutatkozott be a Hatvani István Szakkollégium és a Pálffy István Színháztudományi Szakkollégium, majd pedig Kelemen Ivett tanárnő tartott egy bájos és információgazdag előadást a „Mikulás hazajáról”, Lappföldről. A nyílt tanórák is izgalmas témaköröket kínáltak. Debreczeni Attila tanár úr előadásában Fazakas Mihály *Ludas Matyi*jának erkölcsi győztesét állította a középpontba, míg Bódi Katalin tanárnő az érzelmek gazdagságára és az angolkert rejtelmekre hívta fel a figyelmet a *Csak míg meg nem virrad* című novella értelmezésén keresztül.

az általános műveltséghez tartozó információk elmélyítését, valamint a kreativitás fejlesztését is, hiszen egy kis gyakorlással bárkiben ott lehet a „slampoéta”. Asbóth Balázs a műfaj minden pozitív oldalát felvillantotta előttünk, több „slamelvényét” is volt szerencsénk végighallgatni, s nem volt olyan néző, aki legalább egyszer el ne mosolyogta volna magát egy ügyesen összerakott szófordulaton.

Bármelyik napot választották is az érdeklődő középiskolások, egész biztos, hogy új információkkal és nagyszerű élményekkel térhettek haza. Úgy vélem, bátran kijelenthetjük, hogy az idei DExpo nemcsak azt vonultatta fel előttünk, hogy milyen általános érvényű tendenciák miatt érdemes a magyar irodalommal foglalkozni, hanem azt is, hogy milyen korszerű újításokkal lehet a magyar irodalmi kánont még színesebbé tenni. Csak remélhetem, hogy az idei rendezvénnyel olyan hagyomány teremtdött, amely még hosszú évekig fog tovább élni.

Egy klassz konferenciáról

November végén a Debreceni Egyetem Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézete rendezte meg a *Vetésforgót* – a klasszikus magyar irodalmi vándorkonferencián 18–19. századi szövegekkel,

a korszak irodalmi jelenségeivel foglalkozó előadások hangzanak el, amelyeket az oktatók, kutatók, hallgatók kritikai észrevételei egészítenek ki.

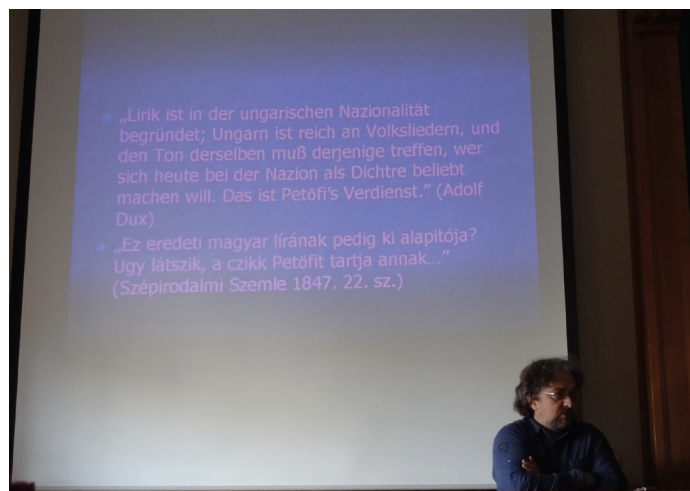
Első nap Wirágh András doktorandusz dolgozatát vitatták meg a Szegedi Tudományegyetemhez, a Pécsi Tudományegyetemhez, az ELTE-hez és a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetemhez tartozó tudósok. A kiküldött dolgozat Wirágh készülő diszsertációjának egyik fejezetét

alkotja majd, mely a romantika és realizmus időszakát egy kevésbé kutatott téma, a fantasztikum és a medialitás kérdése felől vizsgálja. Az összehasonlító elemzésekben egy-egy 19. és 20. századi regény jelenti a kiindulási alapot. A doktorandusz Babits Mihály *A gölyakalifa* és Jósika Miklós *Két élet* című szövegét elsősorban az írás mint archívum és a freudi álom-értelmezés keretében tárgyalta. Az ötletes és elméleti szinten is kimunkált tanulmány megvitatásakor a hozzászólások elsősorban az alapkoncepciót érintették, ugyanis a tematikai egyezésen kívül nem egészen indokolt, hogy miért e két mű áll az értelmezés középpontjában. Néhol szintén kevésbé kifejtett módon történik az elméleti belátások és a szépirodalom párbeszédbe léptetése, ez további pontosítást, érvelést igényelne. A műhelyjellegű konferencián sok hasznos információ hangzott el az árnyalt, szakszerű értelmezés kritériumairól, amit a teljes hallgatóság kamatoztatni tud majd saját munkájában is.

Az estébe nyúló vita után közös vacsorán folytatódhatott a szakmai és baráti beszélgetés. Ez kitűnő alkalmat biztosított új ismeretségek megkötésére, tapasztalatcserére. Másnap Milbacher Róbert adott elő a magyar „romántos” hagyományról, melyhez Petőfi és Vörösmarty műveinek interpretációjával közelített. Ahogy kifejtette, Petőfi életművét 6-7 év alatt alkotta meg, ezért úgy kellene rá tekintenünk, mint pályakezdőre. Az életrajzából szinte minden napot ismerünk, ami nagyon ritka; az új

honfoglalásként is értelmezhető orszádjárása és ennek dokumentációja mind része a róla szóló kultikus megszólalásnak. Ezt pedig le kell bontani, hogy közelebb jussunk a versekhez. Petőfi ugyan újítként lép fel, de sok esetben helyesebb az újrakontextualizáló terminust használni. Politikai költészetében a jakobinus mintára megalkotott politikai nép fogalmának bevezetése újjáításnak számít, ehhez viszont a nemesi tradíció szótárát rendelte, amely évszázadok óta létezett. Vagyis ebből a szempontból a *Nemzeti dal* a *Szózat* átalakításának tekinthető. Milbacher szerint a Petőfi-líra viszonyát Vörösmarty poétikájához leginkább a meghaladás, a versenyzés (aemulatio) jellemzi: a *János vitéz* népi kontextusban megírt *Csongor és Tünde*. Az eposz műfaji jellemzőinek népi közegbe helyezése része az ún. „romántos” hagyománynak. A korszakban erősnek mondható „romántos”, vagy népi, népnyelven megírt hagyomány később nem kerül bele az irodalomtörténet-írásba, már Toldy Ferencnél sem szerepel. A „romántos” jobb megértéséhez annak korabeli leírásaihoz kellene visszatérni, így árnyaltabb képet kaphatnánk a romantikáról is. A hozzászólások a dicséreten túl elsősorban azt firtatták, hogy mennyire tekinthető relevánsnak Petőfi és Vörösmarty kapcsolatát a hatásviszony, vagyis az apák és fiúk versengéseként felfogott irodalomtörténeti elbeszélésmód keretébe illeszteni.

A vitát követően a MODEM aktuális kiállításait tekintettük meg, a *Halálos természet* február közepéig, a *Körkörös romok* január 19-ig várta a látogatókat. A precíz szervezésért külön köszönet illeti Gönczy Monikát, Farkas Evelint és Veisz Bettinát. Utóbbi a *Vetésforgó* dokumentálását biztosítandó létrehozta a korábbi konferenciák anyagával is folyamatosan bővülő honlapot (vetesforgo.com). A honlap tavasszal már a kolozsvári ülés eredményeivel fog gazdagodni, ahol jövőre ismét összegyűlnek a „klasszmagyarosok”.

Gesztelyi Hermina

Bár rengeteg dolog iránt érdeklődött gimnáziumi éve alatt, mire a felvételre került a sor, Gesztelyi Hermina számára egyértelművé vált, hogy a magyar szakot fogja megjelölni. Idén, végzősként a Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet Juhász Géza-díjjal jutalmazta mint az évfolyam legkiemelkedőbb hallgatóját. Hermina a XXXI. OTDK különdíjasa volt, többszörös demonstrátori ösztöndíjnyertes, februártól pedig elnyerte az Eötvös Loránd Hallgatói Ösztöndíjat is.

Saját bevallása szerint az, hogy végül a magyar szak mellett döntött, nagyban köszönhető középiskolai magyartanárainak, Görömbei Andrásnénak és Miklósvölgyi Miklósnak, akiknek meghatározó jelensége és a tőlük tanultak még most is szilárd alapját jelentik tudásának. Az egyetem első évének végén tanult Bethlen Kata önéletrajzáról, Fazakas Gergely Tamás szemináriumán – a téma és az oktató személyiségének együttes hatására döntött úgy, hogy ezt választja kutatási témájának, és a régi magyar irodalom felé orientálódik. Jelen pillanatban kutatásainak középpontjában Bethlen Kata önéletrajza, levelezése és végrendelete áll, valamint tárgyi emlékeit (templomi adományait) is értelmezi közösségi és önreprezentációs szempontok alapján. Vizsgálódásának fő kérdései, hogy vajon e tárgyi és írásos emlékekkel milyen képet kívánt önmagáról közvetíteni, illetve hogyan értelmezhető mindez a kegyesség gyakorlataként.

Ez az irányultság azonban nem kizáró: ahogyan a középiskolában, az egyetemi évek alatt is több tárgykör vonzza. Ahogyan elmondta: „Attól, hogy van egy kutatási területem, ki is kell tekintenem ebből, nem szabad csupán ezzel foglalkozni, a szűkebb szakterületünk mellett az alapvető tájékozottság is elemien

szükséges.” Éppen ezért nagyon örült, hogy a Kulter.hu csapata is felkérte őt kortárs művek recenziálására, velük azóta is szívesen dolgozik. A kortárs irodalomhoz való kötődést tavaly a József Attila Körbe lépésével is megerősítette, illetve idén a fiatal kritikusokat összefogó Alföld Stúdió körében is tevékenykedik. Szakmai szempontból jelen pillanatban Fenyvesi Orsolya *Tükrök állatai* című verseskötetével foglalkozik, de nagyon kötődik a gyermek-

irodalomhoz is, szabadidejében szívesen olvas mesekönyveket is, most például Schein Gábor *Irijám és Jonibe* kötetét forgatja.

Az öt évből nehezen tudna egyetlen pillanatot kiemelni, a szemináriumokat nagyon szerette, hiszen ahogyan elmondta, ezeknek volt a leginkább „megvilágító erejük” számára. Szakmai szempontból legboldogabb pillanatként a Juhász Géza-díjat tudta kiemelni, számára nagyon megtisztelő volt, hogy az intézet ezzel jutalmazta eddigi munkáját. Rövid távú terve az, hogy sikeresen zárja az utolsó félévét, aztán pedig PhD-képzésre felvételizzen. A hosszú távú terveit leginkább az Eötvös Loránd Ösztöndíj határozza meg, ebben negyedévre lebontva vannak vállalásai, elsősorban egy tervezett Bethlen Kata-szövegkiadás munkálataihoz kötve. Bár épp csak hazaérkezett Bécstől, ahol CEEPUS ösztöndíjasként fél évet tanult és kutatott a Bécsi Egyetem hungarológia szakán, a továbbiakban is tervez rövidebb és hosszabb külföldi tartózkodásokat. Bécsbe is szívesen visszatérne, de Kolozsvárra is szeretne eljutni.

Ahogyan a legtöbb bölcsész, ő is sokszor szembesül azzal a kérdéssel, miért is jó magyar szakosnak lenni. Úgy véli, a szak alapvetően szemléletet ad, olyan képességekre tehetünk szert, amelyekkel a legkülönbözőbb típusú szövegeket és egyéb médiumokhoz tartozó produktumokat is képesek vagyunk befogadni, megérteni, a kultúra és társadalom különböző problémáiról tudunk releváns véleményt alkotni – épp ezért egy magyar szakos szinte bármibe képes beletanulni, nyitottság jellemzi minden téren. Hermina szerint a Debreceni Egyetem magyar szakának legnagyobb előnye, hogy a színvonalas oktatás mellett emberileg is nagyon jó környezetben tanulhatnak a diákok: „Nálunk személyes a kapcsolat az oktatókkal, a tanárok egyénenként is figyelnek ránk. Ilyenről más egyetemistáktól nem hallok, pedig ez nagyon fontos, ezért is szeretek ide járni, mert amellet, hogy a közösség is nagyon jó, elismert szakemberektől tanulhatok.”

Két hét a manysik között

Amikor jött a lehetőség, hogy Szibériába utazzak, finnugristaként, az egyik obi-ugor nyelv, a manysi (vogul) nyelv kutatójaként mindennél szerencsésebbnek éreztem magam. Találkozhatok anyanyelvi beszélőkkel, s anyagot gyűjtök a disszertációmhoz is. Úgy éreztem, ha gondolkodnék rajta, biztosan elfogna a félelem. Miután ott voltam, és megtapasztaltam dolgokat, úgy hiszem, erre nem is lehet felkészülni.

Két társammal együtt vágtam neki az útnak: Székely Gáborral és Landi Valentinnal. Egy ilyen út a másik ember minden oldalát lepel nélkül megmutatja. A bajban semmit nem tudsz titkolni: rettegést, fájdalmat – semmit. Elrepültünk Moszkváig, majd onnan Jekatyerinburgig, ahol eltöltöttünk egy napot. Megörültem az időnek. Itthon mindenfélével riogattak: -40, -50 fok. És volt körülbelül -10. Fogalmam sem volt még arról, hogy ez az utam további részeihez képest semmiség.

Másnap tizenkét órás vonatút következett Ivgyelbe. Bejelentkeztünk a helyi rendőrségen, majd egy kisebb manysi csapathoz csatlakoztunk, akik épp a faluba indultak egy nagy Ural teherautóval. A felszállás volt az utolsó higgadt pillanatom. Hatalmas hó volt, végtelenül hideg, és az autó nagyon küzdött az emelkedőkön.

Télen könnyebb közlekedni a befagyott folyókon, ám mikor először folyóra hajtottunk, a jég beszakadt alattunk. Kétségbeesve, kiabálva, zokogva ültem a kocsiban, és csak arra tudtam gondolni, mit nem tettem meg az életben. Később egy alkatrész eltört az autóban, és leállt a tajga közepén. Talán 34 órát kellett várunk arra, hogy arra jöjjön valaki, mivel műholdas telefon híján senki sem tudta, hol vagyunk, gyalog elindulni pedig életveszélyes -30 fokban, hiszen 20 km-re voltak tőlünk a falvak. A manysi vadászok is lehetetlen küldetésnek tartották. Miután megérkezett a segítség, nyugodtan mondhatom, hogy berobbantam a manysik életébe. Lehúztam a cipőmet, és ordítottam, mint a sakál, mert végtelen fájdalmat éreztem a lábujjaimban. Hóval dörzsölgették, majd zsibbadni kezdett, ami iszonyúan fáj. Kiderült, hogy ez jó jel: van vérkeringés.

A manysikról az első benyomásom a lehető legrosszabb volt. A városból jövet rengeteg alkohol volt náluk, amit a hazaúton meg is ittak. A szememben ijesztőnek, durvának és állatiasnak tűntek. Félttem, hogy hetekig velük kell élnem. Azonban amikor az alkohol elfogyott, olyat tapasztaltam, amit ezelőtt sohasem. Nem tudták, ki vagyok, honnan jöttem, a nyelvet sem beszéltem valami jól, mégis segítettek, szállással, étellel, vagy ruhával, amit maguk készítettek, hogy meg ne fagyjak. Pedig láttam, hogy mennyire kevés van nekik is. Alig van étel, a ház azt jelenti, egy szobában akár nyolcan is alszanak, nincs elektromosság, és van olyan falu, ahol még wc sincs, mert leégett a nyár folyamán. Megosztottak velünk mindent, pedig nem kaptak érte semmit.

Tartottam attól, hogy a férfiak a dominánsak, a nőket pedig kutyába sem veszik, azonban nem ezt láttam. Nincsenek gyakori érintések, sok enyelgés, mint itthon, mégis, sokszor egy-egy párt összetartóbbnak éreztem. Végtelenül udvariasan és tisztességesen bántak velem. Az utamat valójában egészségügyi okokból kellett hamarabb megszakítanom, és meggyőződésem, hogy egyetlen embernek köszönhetem, hogy hamar visszaértem a városba. Ő egy manysi vadász volt, akinek egész életében hálás leszek mindazért, amit tett.

Bár csak két hetet voltam kint, annyi minden történt velem (az elmémben és a lelkemben is), mintha évek múltak volna el. Megtudtam, hol vannak a határait. Olykor a szervezet azt üzeni, ennyi neki elég volt. És amikor megtört az autó alatt a jég, és azt hittem, nincs tovább, valahogy minden átértékelődött, átalakultak a prioritások. Az egyik pedig maga az élet.

Tanácsolnám-e, hogy valaki odamenjen? Igen. Valami engem is visszahív. Azonban senki se higgye, hogy egyszerű lesz. Erősítse meg magát fizikailag és lélekben egyaránt. Megszerettem a manysikat. Közel érzem őket magamhoz, remélem, nem teljesülnek be a jóslatok, és fennmaradnak: ők is és a nyelvük is, mert egyszerűen hihetetlen emberek, akiknek élniük kell.

A Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszéke több évtizedes névtani hagyományai révén már az eddigiekben is a hazai névtani, névtörténeti kutatások fontos szereplője volt. A „debreceni iskola” műhelyében olyan meghatározó elméleti munkák születtek meg, mint például a helynevek elemzését és összehasonlítását korszerű, funkcionális keretben lehetővé tevő, vagy éppen a helynevek változásait rendszerszerűen bemutató helynév-tipológiai szintézisek. Az efféle névelméleti munkák meg-
alapozásához azonban fokozott szükség van más, gyakorlatibb jellegű feladatok elvégzésére is, amilyen például a történeti adatok feltárása vagy az élőnyelvi helynévgyűjtés. Ezek olyan rendkívül munka- és erőforrásigényes folyamatok, amelyek hatékony elvégzése csakis a szakemberek nagyfokú együttműködésére alapozva valósulhat meg. A debreceni tanszék sikereinek kulcsa részben éppen ebben rejlik: a kutatók saját kutatási feladataikat olyan módon végzik, hogy az más szakemberek számára is közvetlenül hasznosíthatóvá váljék. Ezen nyitottság és együttműködési igény természetes hozadéka az is, hogy a mindenkor kutatási programokhoz az egyetemi hallgatók és más egyetemek kutatói, sőt – a névtudomány interdiszciplináris természetét figyelembe véve – más tudományágak képviselői is szép számmal csatlakoztak.

A több, jelenleg is egymás mellett futó és szorosan összetartozó nagyszabású program közül most csupán kettőt emelek ki: a *Magyar Digitális Helynévtár* legfontosabb célja, hogy az egész magyar nyelvterület helynévkincsét összegyűjtse (a modern kori és történeti névanyagot egyaránt), s azt mindenki számára elérhető online adatbázisba rendezze. A vállalkozás grandiózusságát mutatja, hogy bár még a nyelvterületnek csupán igen kis töredéke van lefedve, a helynévtár már most is 260000 helynévadatot tartalmaz. A *Korai magyar helynévszótár* sorozatának létrehozásával pedig a debreceni kutatók célja az volt, hogy olyan, elsősorban a történeti névtani és a nyelvtörténeti kutatások számára használható

kézírást alkossanak meg, mely a magyarság legkorábbi időszakától az Árpád-kor végéig tartalmazza a forrásokban fellelhető helynévadatokat (a munkának ezidáig egy kötete jelent meg Abaúj–Csongrád vármegyék névanyagából).

Az már az eddigiekből is látszik, hogy ezekre, a debreceni nyelvtudományi tanszék apparátusával megvalósuló projektumokra az újító szellem mellett leginkább a koncepciózusság és a kutatások szoros egymásra épülése, egymást kiegészítése jellemző. Mindehhez pedig nagy lendületet adhat az is, hogy a Magyar Tudományos Akadémia 2013-tól kezdve öt évre pályázati támogatást nyújtott egy olyan, a Magyar Nyelvtudományi Tanszék köré szerveződő kutatócsoport létrehozására és működtetésére, mely a fent leírt szellemiségben folytathatja név- és nyelvtörténeti kutatásait.

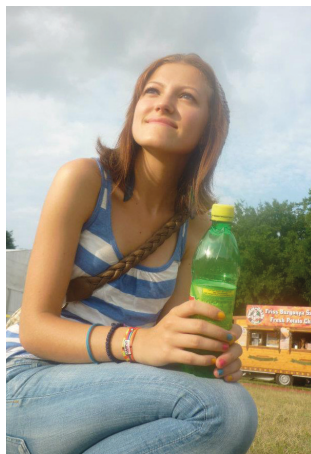

Az elmúlt év júliusában megalakult Név- és Nyelvtörténeti Kutatócsoport az elkövetkezendőkben is nagy hangsúlyt fektet a különböző adattárak és lexikográfiai munkák folytatására, illetőleg az ezekre épülő általános hely- és személynévelméleti kutatásokra. A mai névelméleti irányvonalat legfőképpen bizonyos általánosabb kérdések képviselik: az európai

oklevelezési gyakorlat feltárása, illetőleg a helynevek különféle típusainak (például népnévi, törzsnévi, személynévi eredetű stb.) koherens, monografikus feldolgozása. Emellett bizonyos kiemelkedő értékű források (például a garamszentbenedeki alapítólevél, a tihanyi összeírás vagy a veszprémvölgyi apácák adománylevele) szórványainak korszerű elemzése és újratárgyalása is a feladatok között szerepel. Újszerű szemléletet tükröz az is, hogy a helynevek kutatásában olyan eddig kevesebb figyelmet kapott kérdésekkel is részletesen foglalkozik a kutatás, mint a helynevek leggyakoribb megjelenési módjának, a szórványemlékeknek a nyelvi jellegzetességei, nyelvi kölcsönhatásai. A fentiek alapján talán nyugodtan kijelenthető, hogy mind a „debreceni iskolára”, mind a hazai névtani kutatásokra igen izgalmas fél évtized vár.

Eltérő alapszakról érkező magyar minorszakos hallgatóinkat kérdeztük a képzés során szerzett tapasztalataikról, érdeklődésükről, jövőbeli terveikről. Miért éppen a magyart választották minorként, és beváltotta-e a szak a hozzá fűzött reményeket?

Gellért Rita

Már első gimnazistaként biztos volt abban, hogy az érettség követően olasz szakos szeretne lenni. Nem csak ő, a sors is így akarta: a terv megvalósult. Másodévesként az olasz mellé gondolkodás nélkül választotta minornak másik nagy kedvencét, a magyart – elmondása szerint az általános iskolai és gimnáziumi magyartanárai hatására. És ahogy ez lenni szokott, a magyar szakkal együtt jött az „igaz szerelem” is: a nyelvészet. Így fordult a kocka, az olasz háttérbeszorult, a BA-diploma megszerzése után az egyetem magyar diszciplináris mesterképzésére nyert felvételt. Elsősorban a szövegnyelvészet érdekli, ezen belül a strukturális és a generatív nyelvészet összevetésére specializálódott, ugyanakkor a szakmával kapcsolatban nyitott bármire, többek között a tanszék helynévtörténeti kutatócsoportjába is bekapcsolódott, az irodalmi barangolásokat pedig a zenéléshez hasonló kikapcsolódásként éli meg. A továbbiakban célja a doktori iskola, jövőjét pedig egyértelműen egyetemi oktatóként képzei el.

Gulyás Attila

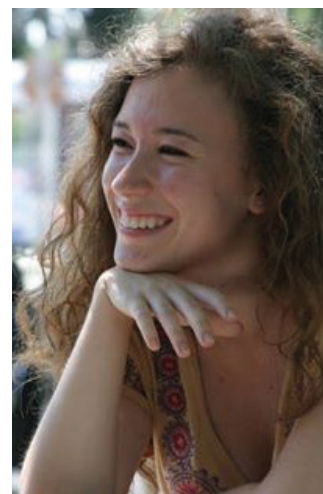

Ha lenne olyan tanulmányi ösztöndíj, amely „a Debreceni Egyetem legtöbb szakát látogató hallgatók” kiváltsága volna, Gulyás Attila bizakodva adhatna be rá a pályázatot: az egykor történelem alapszakos és magyar minorszakos hallgató jelenleg elsőéves az egyetem magyar-történelem tanári mesterképzésén, harmadéves a pedagógia, a néprajz,

valamint a kommunikáció- és médiatudomány szakokon, emellett pedig az Állam- és Jogtudományi Kar levelező tagozatán másodéves. Mint mondja, mikor pályaválasztás elé került, nem tudta még, mivel szeretne foglalkozni, így végül – széles érdeklődési körére való tekintettel – úgy döntött, hogy nem dönt. Annak ellenére, hogy számára a szorgalmi és a vizsgaidőszak intenzitása ugyanolyan magas, választását csöppet sem bánta meg: véleménye szerint „minden megy mindenhez”, roppantul élvezi, ahogy a különböző szakok egymást színesítik, kiegészítik. Az irodalmat és a nyelvészetet egyformán szereti, jövőjét elsősorban magyartanárként képzei el, ami, állítása alapján, egyértelműen a magyar minor hozadéka: „Ezen a szakon nem csupán megfelelő színvonalú tudást szerezhettem, hanem egy olyan pedagógus-mintát is kaptam, amelynek köszönhetően a későbbiekben magabiztos tanár lehetek.”

Szilágyi Boglárka Adrienn

Szatmárnémetiből Debrecenbe, biológia szakról pedig magyar szakra, valamint – mivel tanár szeretne lenni – pedagógia szakirányra érkezett; így ha valaki kétségbe vonná azt, hogy a humán- és reáltudományok jól megférnek egymás mellett, ez ügyben bizalommal fordulhat Szilágyi Boglárka Adriennhez. Ugyanis míg szabadideje nagy

részét különböző civilszervezeteknek (Kárpátokért Egyesület, Inspiráció Egyesület) s ezzel a környezetvédelem, a fenntarthatóság és a közösségfejlesztés témakörének szenteli, aktív tagja a Pálffy István Színházstudományi Szakkollégiumnak is. A színház világának bohémosságát középiskolai magyartanára kedveltette meg vele, épp emiatt a jövőben nemcsak irodalomtanítással, hanem előadás-elemzéssel is szeretne foglalkozni. Ezen felül pedig jelenleg leginkább a hatvanas, hetvenes és nyolcvanas évek prózája érdekli. Szeret minorszakos lenni, mégpedig ez okból kifolyólag: „A magyar tanszéken a tanárok minden egyes hallgató munkáját nyomon követik, a visszacsatolás folyamatos: terelgetnek minket, irányt mutatnak, motiválnak, segítenek megtalálni az erősségeinket, fejleszteni a gyengébb pontokat. Itt jó bölcsészekről és egyben igazán jó pedagógusokról, illetve jó emberektől tanulhatunk.”

A Hatvani István Szakkollégium Magyar nyelv-, irodalom- és médiatudományi szakszoportja a januári vizsgaidőszakban sem télenkedett: a Balassi Intézet támogatásával izgalmas programsorozatot szervezett neves kutatók részvételével.

György Péter esztéta, médiakutató (ELTE) *Virtuális archívumok – Big Data Kindle versus nyomtatás* című nagyívű előadását a könyvtári elrendező rendszerek kialakulásával nyitotta, majd rátért arra a Yale Egyetem Beinecke Ritka Könyvek és Kéziratok Könyvtárának felépítésére, amely vékonyra metszett márványfalaival a teljes zártág illúzióját keltve ad otthont egy, a világon egyedülálló gyűjteménynek. Ez a vak épület sok szempontból megvalósítja a könyvtárnak mint utópisztikus épületnek, illetve a könyvgyűjteménynek mint univerzális archívumnak a térbeli elképzelését. A könyvtárak mindegyike hasonlatossá lesz a múzeumokhoz, mivel előbbi kiszorul az információk napi újratermelésének a rendszeréből: az internet naponta megkettőződő állományával nem képes felvenni a versenyt. György Péter nem látja lehetségesnek lokális egyetemek működtetését a folyamatos és teljes hozzáférhetőség nélkül, mint ahogy az ország vezetését sem a társadalomtudományok, főként a kulturális antropológia nélkül: ha ez kimarad a magyar elitnek abból az elképzeléséből, hogy mi minősül a nemzeti lét újratermeléséhez szükséges tudáskészletnek, annak beláthatatlan következményei lesznek. Az előadó szerint amennyiben nem lesz a közeljövőben kulturális forradalom, úgy félok, hogy demokrácia sem lesz.

A bölcsészettudományok társadalmi szerepvállalásának kérdéskörét szélesítve Hites Sándor, az MTA tudományos főmunkatársa *„Szellemi fényűzés” vagy „élethasznos tudományok” – A bölcsészet és a művészet hasznáról és haszontalanságáról a 19. században* címmel tartott előadást. Az előadó Klinghammer István felsőoktatásért felelős államtitkár hírhedt kijelentéséből indult ki („...a természettudományok és a műszaki tudományok

értéktermelők. A humántudományok, a kultúra [...] nem értéket teremtenek, hanem az embereket gyönyörködtetnek, boldogságot adnak.”), majd felvázolta, hogy ehhez rendkívül hasonló argumentáció és retorika a két évszázaddal ezelőtti problémafelvetésekben is megtalálható: a Kazinczy–Berzeviczy-vita során a „szép” és az „arany” szembeállítás történt meg a nacionalizmus és a kozmopolita humanizmus szellemi összecsapásában. A viták többségében az eltérő tudományfogalmak és világnézetek vitájának kulcsszavai az alkalmazhatóság vagy öncélúság, legitimitás, értéktermelés vagy gyönyörködtetés, jólét vagy boldogság voltak. A dichotómiák kibékíthetetlenége, az egymás ellenében megfogalmazott definíciós kísérletek lehetetlenségét több évszázados jelenséggé mutatta be az előadás.

Szilasi László, az Szegedi Tudományegyetem docense a programsorozat zárásaként *Az irodalmi szövegek retorikai olvasásának esetleges értelmetlenségéről* címmel tartott előadásában arra kereste a választ, hogyan lehet, illetve miként szerencsés irodalmi műveket szóra bírni. Quintilianus a filozófiától kívánta visszaszerezni az etikát, s a grammatikusoktól a szemléltető beszédet. Utóbbival az irodalmat azonosítja, s mivel erről végül lemond, mintegy fel is adja a retorikával történő irodalomértelmezés lehetőségét. Quintilianus az irodalom létrehozását a memória és kreativitás képességének híjával levő emberekre bízta, s a gyönyörködtetést a jelentés halálának tartja. Ám tekinthető-e legitimnek következtetései, veti föl Szilasi, ha nem az eredeti nyelvű mű feldolgozása által jutott el hozzájuk? Hiszen a legitimálás kulcsa a forrás eredetiségének megléte – a régi magyar irodalom kutatása is egy korabeli fikatív befogadóval történő azonosulást, az akkori értelmezői szerkezetbe való behelyezkedést követel meg. Szilasi munkássága során kísérletet tett a dekonstrukció és a retorika „összeházasítására”, munkáiban törekedett egyszerre működtetni az elengedhetetlen filológiai apparátus mellett a dekonstrukciós irodalomolvasás eszköztárát is.

Vadaspark és rókatetem

A Fiatal Írók Szövetsége (FISZ) szervezésében megrendezett könyvbemutatón doktoranduszunk, Korpa Tamás első verseskötetének megjelenése alkalmából Szöllőssy Balázs sorozatszerkesztő köszöntötte az egybegyűlteket. A költővel Oláh Szabolcs irodalomtörténész, a Kommunikáció- és Médiatudományi Tanszék oktatója beszélgetett.

Sejteni lehetett, hogy a könyvbemutatót valamilyen audio-vizuális élmény keretezi majd, mégis meglepő élmény volt, amikor a ráhangolódást segítő rockzene első akkordjai megszólaltak. A kapcsolódó videót a Rammstein együttes „anekdotikus” koncert-performanszáról (az együttes billentyűse egy gumicsónakkal áttevez a közönségen, annak közreműködésével) – amelyet „a projektor lámpaláza” következtében nem láthattunk – a két beszélgetőtárs mesélte látványról, színre víve a szó képalkotó erejét.

Oláh Szabolcs röviden összefoglalta azt, amiért a verseskötet szerint izgalmas lehet: „a dolgok között szavak segítségével térvizonyokat épít fel”; tele van olyan „nyelvi gesztusokkal”, melyeknek az a feladatuk, hogy „teret keletkeztessenek”; felhasználja a hétköznapi elemeket, amelyek között viszonyok létesülnek nyelvi műveletekkel, végletes emberi feszültségekről, érzésekről beszélve.

A borító, a külsőn bemutatása a számok, mértékegységek segítségével hívásával átkerült a címmagyarázatra, a térfogat, a tér problematikájára, és haladt befelé, a valódi térfogatot jelentő rész, a költemények felé. Oláh Szabolcs kiemelte a költemények ritmusát, a „hangszövedéket”, a „benne-szakadást a versgrammatikában”. Gyakran kell „kiegészíteni a mondatokat”, ami a képzelet számára feladatot ad, fölidéződnek ismert József Attila sorok, térben és időben távoli költemények. A hangzás mellett a nyelv optikája is jelentős tényező, „ahogyan a dolgok elénekkerülnek, közvetítődnek”. A kötet három „csomópontja” tehát,

amelyek egyedivé teszik: térképzés, hangzás és optika. Van a műnek egy nehezebben kódolható része, az a „rejtelmes világ”, melyet egy-egy vers és a kötetegész „magába gyűjt”. A történelmünk mozzanatai, egy magánember személyes pillanatai, a születés, a női test rejtelmek, a háború pusztításai ismerhetők fel villanásszerűen, de ezek nem a felismerés közelítő élményét, hanem az elidegenedést válthatják ki. Korpa Tamás szemléletes hasonlata szerint: ahogyan „a zoom kinyújtható szeme letapogatja a látványt, szilánkosan, úgymond kontextusából kiragadva”, úgy is működhet a nyelv.

Ezek után két verset hallgathattunk meg hallgatónk, Krivi

Dóra előadásában, s Oláh Szabolcs joggal vetette fel a halott és olvasott szöveg bonyodalmanak kérdését. A szerző elmondta, fontosnak tartja, hogy a hozzáadott hangszín azokat „a ritmusfragmentumokat is tapasztalattá tudja tenni” (és nyilván el is tudja nyelni, a hangsúlyok más elrendezésével), melyek az optikai médium által nem feltétlenül válnak működőképessé. De mi az, ami kifizetődővé teszi a költeményekbe fektetett „energiát”, munkát? Olvasóként kiteljesedést, igazolást keresünk, miközben ezek a költemények a befogadót saját határaival szembesítik.

Mielőtt eltűnődtem volna azon, hogy

Korpa Tamás „vadaspark” jellegű nyelvi világában hogyan tudnék közlekedni, vagy akár felismerni bármit az építőkövekből, a szerző egy saját vad történet foszlányainak, felvillanó élményeinek részleteit mesélte el. Tette ezt olyan átélessel, hogy magunk is átélhettük emlékezetes történetét egy bicikliről és egy gázolt rókaról, amelynek teteme idővel „aszfalt-ra pottyant szalmakupaccá” vált, miután több napon keresztül hajtottak át rajta az autók. A meditatív végkicsengésű est záróakkordjaként a Metapillanat XX (a hazugságról) című verset a szerző felolvasásában hallgathattuk meg.

Miért legyen magyar szakos a Debreceni Egyetemen?

- Mert nagy szükség van a felelős és független, kreatív és kritikus humán értelmiségre: a megújult debreceni magyar szak korszerű és színvonalas képzéseinek készíti fel hallgatóit erre a pályára.
- Mert számunkra az oktatásban és a kutatásban is a magas szintű szakmai minőség a legfontosabb.
- Mert hallgatóink elsajátíthatják az irodalmi, nyelvi, kulturális és társadalmi jelenségek árnyalt értelmezésének képességét.
- Mert hallgatóink megismerhetik a nemzeti és egyetemes kulturális értékek megőrzésének innovatív lehetőségeit.
- Mert a képzés során a legfrissebb kutatási eredményekkel ismertetjük meg hallgatóinkat számos tudományterületről: kultúratudomány, magyar és összehasonlító irodalomtudomány, művelődéstörténet, magyar és finnugor nyelvtudomány, nyelvfilozófia, hungarológia.
- Mert sokoldalú képzési kínálatot nyújtunk (osztatlan tanárképzés, alap- és mesterképzések).
- Mert kiemelkedő oktatói és kutatói gárdánk van, kiterjedt hazai és nemzetközi tudományos kapcsolatrendszerrel és jelentős pályázati háttérrel rendelkezünk.
- Mert a kitartó munka megtérül: az elmúlt évtizedekben az ország és a tágabb régió egyik legpezsgőbb és legjelentősebb bölcsészettudományi műhelyét hoztuk létre.

Mit kapok a magyar szakos képzés során?

- Értelmezni tanítunk. Óráink izgalmas szellemi kalandok: hallgatóinkkal együtt, egymástól kölcsönösen tanulva elemzünk irodalmi szövegeket, színházi előadásokat és filmeket, képzőművészeti alkotásokat és az épített környezetet, klipeket és a populáris kultúra más termékeit.
- Tehetséges hallgatóink szakmai munkáját a juttatásokkal is járó tehetségkutató műhelyek támogatják.
- A képzéseinkbe beépített társművészeti kurzusok keretében (drámaelemzési és művészetelméleti órák) kedvezményes belépőjegyet biztosítunk a régió legjelentősebb kulturális intézményeibe.
- A képzés alatt számos gyakorlati lehetősége van hallgatóinknak. Az általános és középiskolákban történő tanári gyakorlatokon túl: múzeumi és színházi gyakornok; könyvkiadók és folyóiratok munkatársa.

Mit jelent az osztatlan tanárképzés (OMA)?

- Az általános iskolai tanárképzés időtartama öt év (4 év szakmai képzés, 1 év pedagógiai képzés és gyakorlat); a középiskolai tanárképzés időtartama hat év (5 év szakmai képzés, 1 év pedagógiai képzés és gyakorlat).
- Kétszakos rendszer: a tanári pályára készülők szakpárra jelentkeznek (pl. magyar-történelem, magyar-angol, magyar-német stb.).
- Nem különül el az általános, illetve a középiskolai tanári képzés menete: mindkét képzési forma elvégezhető a Debreceni Egyetemen.
- Ha a hallgató meggondolja magát, és mégsem tanár szeretne lenni, három év után lehetősége lesz a korábbi, osztott képzés diszciplináris (nem tanári) mesterszakjaira (MA) jelentkezni: magyar diszciplináris mesterszak; hungarológia mesterszak; a debreceni bölcsészkar további mesterszakjai; továbbtanulás Magyarországon, illetve Európa más egyetemén.

Hol helyezkedhetek el az osztatlan tanári (OMA), illetve az alapszakos (BA) képzés elvégzése után?

A magyar szakon szerzett kreatív értelmezési és íráskészség, valamint az elsajátított tudásanyag kitűnően felkészít a legtágabb értelemben vett értelmiségi lételre:

- a közép- és általános iskolai tanári pályára,
- a tudományos munkára (az irodalomtudományi doktori iskola által kínált PhD-képzést követően),
- a kulturális intézményhálózat és médiapiac számos területén (újságíróként, szerkesztőként, kritikusként, kultúra- és tudományszervezőként) nélkülözhetetlen alaptudás megszerzésére.

További információ, elérhetőség:

<http://www.irodalom.arts.unideb.hu>; <http://mnytud.arts.unideb.hu>

fazakas.gergely@arts.unideb.hu

52-512900-23084

Kedves érdeklődő Diákok, tisztelt Szülők, örömmel várjuk kérdéseiket!

KelLÉK

A LÉK (Literátorok Értelmező Közössége és/vagy Lehetek Én is Költő) a Debreceni Egyetem legnagyobb múltú működő irodalmi köre. A társaságot 1998-ban Vida Virág alapította. A kezdetben csak magyar szakosokból álló csapat kéthetente találkozott az intézeti könyvtárban, ahol beszélgetéssel egybekötve olvasták fel saját műveiket. Mára a LÉK egykori tagjai között nem egy jelentős kortárs költőt, író, egyetemi oktatót tarthatunk számon.

Napjainkban az irodalmi kör havi rendszerességgel tart felolvasásokat, melyeknek a Debreceni Egyetem Főépületében található Színláz terem ad otthont, ahol nem csak a bölcsész hallgatónak van lehetőségük bemutatni alkotásaikat. A műhelymunkák sajátosságai a szövegek felolvasása és véleményezése mellett a versmegzenésítések, illetve a játékos, közös alkotási folyamatok. Ilyen az asszociáción alapuló csoportos versírás (melynek lényege, hogy az előző sorok keltette asszociációt kell mindig folytatnia a soron következő embernek), illetve a „húzdki magad” (amelynek során a jelenlevők kapnak egy a játékra felajánlott művet, és saját szájízüket szerint húzhatnak ki belőle sorokat, esetleg hozzá is írhatnak). Mikor mindenki végzett, egymás mellé tesszük a különböző verziókat, és megvitatjuk az eredményt.

LÉK 2013

LÉK 2003 – Tíz évvel korábban

Az elmúlt évben az egyetem falain kívül is számos alkalommal szerveztek kulturális eseményeket, ilyen volt például a Campus Fesztiválon rendezett LÉKörvény névre hallgató zenés versfelolvasás a Kulter.hu szervezésében. Tavaly ünnepelte az irodalmi kör fennállásának 15. évfordulóját (15SzázalÉK) a Modemben, ahol a régebbi és az új tagok felolvasásán túl a Zap Színpad produkcióját tekinthették meg az ellátogatók. A LÉK közvetlen kapcsolatot ápol a DEIK-kel, s az együttműködés sikerességét a közös szervezésű Weöres-versmaraton is jelzi.

A legközelebbi LÉKfrissítő márciusban várható, melyre minden kedves írással kacérkodó illető irodalmi adaLÉKát szívesen fogadjuk (az érdeklődők naprakész információért a csoport Facebook-oldalát keressék föl).

IMPRESSZUM

Kiadja: Debreceni Egyetem Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet;

Magyar és Finnugor Nyelvtudományi Intézet

Felelős kiadó: Dr. Debreczeni Attila, egyetemi tanár és Dr. Hoffmann István, egyetemi tanár

Felelős szerkesztő: Dr. Fazakas Gergely Tamás; Főszerkesztő: Dr. Lapis József

Szerkesztő munkatárs, tördelés: Farkas Evelin

Sablon: Lovas Anett Csilla; Logó: Nagy Nikolett

További információ, korábbi számok:

<http://irodalom.arts.unideb.hu>; <http://mnytud.arts.unideb.hu>